

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 57.037/1
van 3 maart 2015

over

een voorontwerp van decreet 'houdende diverse bepalingen
inzake de implementatie van de zesde staatshervorming in het
beleidsdomein Werk en Sociale Economie'

Op 27 januari 2015 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘houdende diverse bepalingen inzake de implementatie van de zesde staatshervorming in het beleidsdomein Werk en Sociale Economie’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 19 februari 2015. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Thomas MAES, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 3 maart 2015.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet wijzigt verscheidene decreten en wetten, met het oog op het aanpassen van de regelgeving aan de overdracht bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’ naar het Vlaamse Gewest van nieuwe bevoegdheden op het vlak van werk en sociale economie.

Aldus regelt het ontwerp de volgende aangelegenheden.

In de eerste plaats worden de taken van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) uitgebreid op het vlak van de controle van de beschikbaarheid van de werklozen, op het vlak van bepaalde vrijstellingen van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en inzake het stelsel van plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen (PWA) (artikelen 34 tot 36 van het ontwerp, en daarmee samenhangend de artikelen 3 en 4 van het ontwerp).

Ten tweede regelt het ontwerp de controle, de handhaving en de sanctionering in de regelgeving inzake werk en economie die bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd overgedragen naar het Vlaamse Gewest. Met het oog hierop worden de wetten die de betrokken basisregeling bevatten gewijzigd door een verwijzing op te nemen naar het decreet van 30 april 2004 ‘houdende sociaalrechtelijk toezicht’ (artikelen 2, 5 tot 8, 10, 19, 20 en 43 van het ontwerp), door nieuwe regels op te nemen (artikelen 2, 16, 18, 21 en 22 van het ontwerp) of door bestaande regels uit het federale Sociaal Strafwetboek grotendeels over te nemen (artikelen 9 en 11 tot 18 van het ontwerp). Daarnaast wordt de lijst van de regelgeving waarvoor het decreet van 30 april 2004 van toepassing is, uitgebreid (artikel 23 van het ontwerp) en worden in hetzelfde decreet bepalingen inzake administratieve geldboetes uit het Sociaal Strafwetboek overgenomen (artikelen 23 tot 33 van het ontwerp) en aangepast (artikelen 26, 30 en 33 van het ontwerp). Enkele bepalingen uit het Sociaal Strafwetboek worden opgeheven (artikelen 44 en 45 van het ontwerp).

Ten slotte bevat het ontwerp een aantal bepalingen die geen rechtstreeks verband houden met de door de zesde staatshervorming overgedragen bevoegdheden, maar een algemene regeling inhouden inzake de elektronische communicatie door en met de VDAB (artikelen 37 tot 42 van het ontwerp).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Opschrift

3. Gelet op het feit dat het ontwerp niet enkel de “implementatie” van de zesde staatshervorming inhoudt, maar ook algemene bepalingen over elektronische communicatie door de VDAB, verdient het aanbeveling van dit laatste ook melding te maken in het opschrift van het ontwerp.

Artikelen 3 en 4

4.1. Artikel 3 van het ontwerp vult artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek, dat de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank bepaalt, aan met een punt 19°, waarin verwezen wordt naar de geschillen, voortvloeiend uit de toepassing van artikel 5, § 1, 7°, a), van het decreet van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap ‘Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding’ (VDAB-decreet). Hiermee samenhangend wijzigt artikel 4 van het ontwerp artikel 628, 14°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat de territoriaal bevoegde rechter bepaalt.

De geschillen, voortvloeiend uit de toepassing van artikel 5, § 1, 7°, a), van het VDAB-decreet, zijn de geschillen die betrekking hebben op de taken van de VDAB “met betrekking tot de activering en controle van de beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en sanctionering”. Deze bevoegdheid wordt aan de VDAB toegekend in artikel 36, 2°, van het ontwerp.

Artikel 36, 2°, van het ontwerp maakt, in het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, b) van het VDAB-decreet, de VDAB ook bevoegd voor het toekennen van vrijstellingen van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt voor verplicht ingeschreven werkzoekenden in geval van studiehervatting, het volgen van een beroepsopleiding of een stage. Voor de geschillen inzake deze nieuwe bevoegdheid van de VDAB wordt in artikel 3 van het ontwerp de arbeidsrechtbank niet uitdrukkelijk bevoegd gemaakt.

4.2 In samenhang met artikel 3 van het ontwerp bepaalt het in artikel 36 ontworpen artikel 5, § 1, 7°, a), van het VDAB-decreet ook dat “[t]egen de beslissingen van de VDAB tot schorsing of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen of tot vermindering van die uitkering [...] binnen drie maanden [...] bij de bevoegde arbeidsrechtbank beroep aangetekend [moet] worden. De vordering ingeleid voor de arbeidsrechtbank werkt niet schorsend”.

Daarnaast bepaalt het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, b), van het VDAB-decreet dat “[a]ls de toekenning van die vrijstelling [van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt] geweigerd wordt, [...] de verplicht ingeschreven werkzoekende om herziening van die beslissing [kan] verzoeken bij de raad van bestuur [van de VDAB]”.

5. De in artikel 36, 2° van het ontwerp aan de VDAB toegekende taken zijn het gevolg van nieuwe bevoegdheden die bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 aan de gewesten werden toegekend.

Artikel 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (BWHI) maakt, wat het tewerkstellingsbeleid betreft, de gewesten bevoegd voor “de beslissings- en uitvoeringsbevoegdheid om de actieve en passieve beschikbaarheid van de werklozen te controleren en het opleggen van sancties dienaangaande”. De federale overheid blijft evenwel bevoegd “voor het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties, en voor de materiële uitvoering van de sancties, en dit zonder afbreuk te doen aan de gewestelijke bevoegdheid [inzake vrijstellingen van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt]”. Inzake deze vrijstellingen maakt artikel 6, § 1, IX, 6°, BWHI de gewesten bevoegd voor “het bepalen van de voorwaarden waaronder vrijstellingen van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt voor uitkeringsgerechtigde werklozen met behoud van de uitkeringen in geval van studiehervatting, het volgen van een beroepsopleiding of een stage kunnen worden toegekend en de beslissing om deze vrijstelling al dan niet toe te kennen”.

6. Op grond van de huidige tekst van artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek is de arbeidsrechtbank bevoegd voor de geschillen betreffende de rechten en verplichtingen die voortvloeien uit de wetgeving (zijnde de wetten en verordeningen) inzake werkloosheid (artikel 580, 1° tot 4°, Gerechtelijk Wetboek).

Gelet op het feit dat een deel van de bestaande wetgeving inzake werkloosheid voortaan tot de bevoegdheid van de gewesten behoort (zie *sub* 5) menen de stellers van het ontwerp klaarblijkelijk dat om de rechtszekerheid te waarborgen het noodzakelijk is de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank inzake bepaalde tot de gewestbevoegdheid behorende geschillen inzake werkloosheid uitdrukkelijk te bevestigen.² Daarbij gaan de stellers er blijkbaar vanuit dat de regelingen waarvan sprake in artikel 6, § 1, IX, 5° BWHI (en in het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, a) van het VDAB-decreet) niet meer begrepen zouden zijn in de algemene verwijzing in artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek naar “de wetgeving inzake werkloosheid”.

7. Er moet in dit verband aan herinnerd worden dat het bepalen van de bevoegdheid van de rechtscollages en het regelen van de rechtspleging ervoor in beginsel behoort tot de bevoegdheid van de federale wetgever,³ die daarbij de beginselen van federale loyaliteit en evenredigheid in acht moet nemen. De gemeenschappen en de gewesten kunnen dit terrein slechts betreden voor zover is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’. Daartoe is vereist dat een dergelijke regeling noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de bevoegdheden van de gemeenschap of het gewest, dat de aangelegenheid waarvoor de federale overheid bevoegd is

² Zie de memorie van toelichting, toelichting bij de artikelen 3 en 4.

³ Zie o.m. GwH 14 mei 2003, nr. 58/2003, B.5.2; GwH 1 oktober 2003, nr. 126/2003, B.5.2; GwH 26 november 2003, nr. 154/2003, B.2.4; GwH 17 december 2003, nr. 171/2003, B.3.2; GwH 28 oktober 2004, nr. 168/2004, B.4.2; GwH 19 maart 2008, nr. 59/2008, B.5.3 en GwH 29 juli 2010, nr. 91/2010, B.3.3.

zich tot een gedifferentieerde regeling leent, en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁴⁻⁵

Daarnaast moet erop gewezen worden dat de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest inzake de controle van de actieve en passieve beschikbaarheid van werklozen beperkt is tot de beslissings- en uitvoeringsbevoegdheid en het opleggen van sancties, waarbij de federale overheid bevoegd blijft voor het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties. Onder dit “normatief kader” met betrekking tot de in het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, a), van het VDAB-decreet toegekende taken, moet in beginsel ook het bepalen van de voor de beslechting van geschillen bevoegde rechtbank alsook de bijbehorende procedure worden begrepen.

8. Gelet op de principiële federale bevoegdheid om de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank te bepalen, en het feit dat de besproken bevoegdheidsoverdrachten in de bijzondere wet van 6 januari 2014 hierin geen wijziging hebben aangebracht, kan er in redelijkheid van worden uitgegaan dat onder de algemene verwijzing naar “de wetgeving inzake werkloosheid” in artikel 580 van het Gerechtelijk Wetboek alle wetgeving, zowel die van de federale als de gewestelijke regelgevers, begrepen moet worden.

Het is derhalve niet noodzakelijk om in het ontwerp van decreet de arbeidsrechtbank uitdrukkelijk bevoegd te maken voor de geschillen inzake artikel 5, § 1, 7°, a) van het VDAB-decreet. Eén van de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 BWHI is bijgevolg niet vervuld, zodat de decreetgever hierop ook geen beroep zou kunnen doen.

Hetzelfde geldt voor de in het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, a), van het VDAB-decreet opgenomen procedureregels (de termijn van drie maanden voor het instellen van een beroep, en het niet-schorsende karakter ervan) gelet op artikel 7, § 11, van de besluitwet van 28 december 1944 ‘betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders’.

9.1. Wat betreft de geschillen die voortvloeien uit de toepassing van het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, b), van het VDAB-decreet, wensen de stellers klaarblijkelijk de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank uit te sluiten.

Hoewel de memorie van toelichting hierover geen verduidelijking bevat, wordt in de bisnota aan de Vlaamse Regering (VR 2015 1601 Doc. 0030/1bis), gevoegd bij de adviesaanvraag, het volgende gesteld:

“Voor schorsing, uitsluiting of vermindering van werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen blijft de procedure bij de arbeidsrechtbank van toepassing. Voor het beroep tegen het niet verlenen van een vrijstelling is echter een procedure bij de raad van bestuur van VDAB voorzien.

⁴ Zie o.m. GwH 14 mei 2003, nr. 58/2003, B.5.3; GwH 1 oktober 2003, nr. 126/2003, B.5.3; GwH 26 november 2003, nr. 154/2003, B.5.2; GwH 17 december 2003, nr. 171/2003, B.3.3 en GwH 29 juli 2010, nr. 91/2010, B.3.3.

⁵ Zie adv.RvS 49.739/VR van 28 juni 2011 over een ontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 22 juni 2012 ‘houdende verplichte melding van risicovolle medische praktijken’, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1568/1, 45-48.

Gezien de impact van deze vrijstelling niet in verhouding staat tot de formaliteiten van een procedure voor de arbeidsrechtbank is een herzieningsprocedure door de raad van bestuur meer aangewezen. Het weigeren van een vrijstelling zal voor de verplicht ingeschreven werkzoekende naar verhouding niet een zelfde nadeel berokkenen als een schorsing of uitsluiting, het is dan ook niet opportuun om hier ook de arbeidsrechtbank bevoegd te maken voor de beroepsprocedure.”

Hieruit blijkt de bedoeling van de stellers van het ontwerp om beslissingen inzake de vrijstelling van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt uit te sluiten van rechtsbescherming bij de arbeidsrechtbank en slechts in een administratieve procedure bij de raad van bestuur van de VDAB te voorzien.

Een beslissing met betrekking tot het al dan niet vrijstellen van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt moet evenwel beschouwd worden als een beslissing tot het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van de betrokken werkzoekende in de zin van artikel 6 van het EVRM.⁶ Dit betekent dat de mogelijkheid moet bestaan voor de rechtsonderhorige om tegen deze beslissing een beroep in te stellen bij een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, ingesteld bij de wet.⁷ De raad van bestuur van de VDAB beantwoordt niet aan deze vereisten.

9.2. Zoals uiteengezet *sub* 8 heeft het feit dat niet uitdrukkelijk bij decreet aan de arbeidsrechtbank de bevoegdheid wordt verleend om de geschillen in verband met de toepassing van artikel 5, § 1, 7°, b), van het VDAB-decreet te beslechten niet tot gevolg dat de arbeidsrechtbank niet bevoegd is.

Indien de decreetgever met betrekking tot deze geschillen de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank zou willen uitsluiten, moet dit uitdrukkelijk gebeuren, en op een wijze die beantwoordt aan de vereisten van artikel 10 BWHI. Gelet op hetgeen gezegd werd in verband met artikel 6 EVRM, zal de noodzakelijkheid van deze bevoegdheidsuitoefening evenwel enkel aanvaard kunnen worden indien in een gelijkwaardige rechtsbescherming voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter wordt voorzien, en indien aannemelijk gemaakt wordt dat het noodzakelijk is voor de Vlaamse gewestelijke regeling dat de geschillen inzake dit onderdeel van de werkloosheidsregeling onttrokken worden aan de rechtbank die alle overige geschillen inzake werkloosheid beslecht.

9.3. Dit bevoegdheidsrechtelijk voorbehoud neemt niet weg dat er geen bezwaar bestaat tegen het voorafgaand opleggen van een administratief beroep, waarin de verplicht

⁶ “Volgens een vaststaande rechtspraak van het EHRM zijn geschillen die de socialezekerheidsrechten en -verplichtingen van sociaal verzekerden of werkgevers betreffen, in alle gevallen te beschouwen als ‘burgerlijke’ geschillen [in de zin van artikel 6 EVRM].” Zie: J. PUT, “Preventieve rechtsbescherming bij en rechterlijke controle op het opleggen van administratieve sancties in de sociale zekerheid”, *Jura Falconis* 1998-99, 455-494.

Recente rechtspraak waarin het Hof art. 6 EVRM toepaste in geschillen inzake werkloosheid: EHRM 31 oktober 2013, Jaćimović/Kroatië; EHRM 23 juni 2009, Kaura/Finland.

⁷ Krachtens artikel 6.1 EVRM heeft eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

ingeschreven werkzoekende bij de raad van bestuur van de VDAB om de herziening van de beslissing inzake vrijstelling kan verzoeken.

10. Uit het voorgaande volgt in elk geval dat de artikelen 3 en 4 van het ontwerp moeten worden geschrapt.

Artikel 5

11. Artikel 5 van het ontwerp betreft het toezicht en de controle op de uitvoering van artikel 57^{quater}, 60 en 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 ‘betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’. Blijkens de memorie van toelichting wordt het toezicht op de tewerkstelling van rechthebbenden op een leefloon en equivalent leefloon door of via het OCMW beoogd.

In artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 heeft enkel paragraaf zeven betrekking op deze aangelegenheid. De overige paragrafen van deze bepaling hebben betrekking op allerlei andere, niet rechtstreeks aan tewerkstelling gerelateerde taken van het OCMW (bv. het verstrekken van inlichtingen, het verstrekken van materiële hulp, het aansluiten van de betrokken persoon bij de verzekering tegen ziekte en invaliditeit, ...).

In artikel 5 van het ontwerp wordt dan ook het best gepreciseerd dat het toezicht en de controle enkel betrekking hebben op de taak vermeld in artikel 60, § 7, van de wet van 8 juli 1976.

Artikel 23

12. Gelet op de opmerking bij artikel 5 van het ontwerp moet ook in artikel 23, 2°, van het ontwerp de verwijzing naar artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 worden aangevuld met een referentie naar paragraaf zeven.

Artikel 36

13. De ontworpen artikelen 5, § 1, 7°, a) en b), van het VDAB-decreet kennen aan de VDAB nieuwe taken toe, gelet op de nieuwe bevoegdheden van het Vlaamse Gewest op grond van artikel 6, § 1, IX, 5° en 6° BWHI. Telkens wordt deze taakomschrijving gevolgd door materiële rechtsregels in verband met de betrokken domeinen, en worden machtigingen verleend aan de Vlaamse Regering om nadere regels uit te werken. Deze werkwijze is vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid en de wetgevingstechnische kwaliteit te betreuren. De inhoudelijke regels inzake de controle van de beschikbaarheid en inzake het toekennen van vrijstellingen van beschikbaarheid worden het best in afzonderlijke bepalingen in het VDAB-decreet opgenomen.

14.1. De ontworpen artikelen 5, § 1, 7°, a) en b), van het VDAB-decreet bevatten meerdere delegaties van verordenende bevoegdheid aan de Vlaamse Regering. Een aantal van die delegaties betreffen essentiële beleidskeuzes in verband met het normeren van de controle en het

opleggen van sancties inzake de actieve en passieve beschikbaarheid van de werklozen, alsook in verband met het bepalen van de voorwaarden waaronder bepaalde vrijstellingen van beschikbaarheid kunnen worden toegekend.

14.2. Het recht op werkloosheidsuitkeringen maakt evenwel onmiskenbaar deel uit van het recht op sociale zekerheid zoals dat beschermd wordt door artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet. Dit recht moet door de bevoegde wetgever worden gewaarborgd en hij moet de voorwaarden voor de uitoefening ervan bepalen. Zowel uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof als uit de adviespraktijk van de afdeling Wetgeving van de Raad van State blijkt dat artikel 23 van de Grondwet moet worden beschouwd als één van de bepalingen van de Grondwet “die sommige aangelegenheden voorbehouden aan een wetgever”.⁸⁻⁹

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt echter ook dat uit het gegeven dat artikel 23, tweede lid, van de Grondwet bepaalt dat de bevoegde wetgever “de voorwaarden voor de uitoefening [bepaalt]” van de erin gewaarborgde rechten, niet kan worden afgeleid dat de bevoegde wetgever de uitvoerende macht niet zou mogen belasten met “de nadere uitwerking” van de door hem georganiseerde of gewaarborgde (sociaal-economische grond)rechten¹⁰ of van de vooraf door de wetgever zelf gemaakte “keuzes”¹¹ of vastgestelde “beginselen”¹², “grenzen”¹³ of “essentiële elementen”.¹⁴ Bij de beoordeling of een machtiging aan de regering in aangelegenheden waarop artikel 23 van de Grondwet van toepassing is, niet te ver gaat, houdt het Grondwettelijk Hof in het bijzonder rekening met de aard van de geregelde aangelegenheid, zoals bijvoorbeeld het gegeven dat een omvattende regeling van de aangelegenheid door de wetgever “de doeltreffendheid van het door hem vastgestelde beleid in het gedrang zou brengen”¹⁵, het gegeven dat de betrokken “maatregelen gemakkelijk (...) [kunnen] worden aangepast om tegemoet te komen aan de vereisten van de technische ontwikkeling”,¹⁶ het gegeven dat een algemene en abstracte bepaling onverenigbaar is met de keuze van de wetgever om een geboden hulp te laten variëren in functie van de behoeften van de betrokken gerechtigden,¹⁷ het gegeven dat de regeling op “relatief soepele wijze [moet] kunnen worden aangepast aan de evolutie van de noden en middelen”¹⁸ in het betrokken beleidsdomein of de “bijzonder technische en

⁸ Volgens het Grondwettelijk Hof heeft de Grondwet in artikel 23 een bevoegdheid toegekend aan de (formele) wetgever en voorzien in het optreden van een democratisch verkozen vergadering. Zo niet zou het Hof immers niet bevoegd zijn om delegatiebepalingen aan artikel 23 van de Grondwet te toetsten (Zie bijv. GwH nr. 73/2009, 5 mei 2009, B.3.4).

⁹ Adv.RvS 50.623/AV/3 van 17 en 24 januari 2012 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1603/1, 129.

¹⁰ GwH, nr. 43/2006, 15 maart 2006, B.21 (m.b.t. het recht op maatschappelijke dienstverlening); GwH, nr. 64/2008, 17 april 2008, B.32.1 (m.b.t. het recht op sociale zekerheid).

¹¹ GwH, nr. 147/2005, 28 september 2005, B.11.6.

¹² GwH, nr. 37/98, 1 april 1998, B.4.4; GwH, nr. 103/2006, 21 juni 2006, B.3.3.

¹³ GwH, nr. 18/98, 18 februari 1998, B.6.

¹⁴ GwH, nr. 189/2005, 14 december 2005, B.10.3; GwHof, nr. 66/2007, 26 april 2007, B.10.7.

¹⁵ GwH, nr. 189/2005, 14 december 2005, B.10.3.

¹⁶ GwH, nr. 189/2005, 14 december 2005, B.10.3.

¹⁷ GwH, nr. 43/2006, 15 maart 2006, B.21.

¹⁸ GwH, nr. 103/2006, 21 juni 2006, B.3.6.

ingewikkelde”¹⁹ aard van de regeling. Het Hof oordeelde ook dat een delegatie aanvaardbaar is voor zover de machtigingen betrekking hebben op “de tenuitvoerlegging”²⁰ of op “het aannemen”²¹ van maatregelen “waarvan het onderwerp door de bevoegde wetgever is aangegeven”. Uit deze arresten blijkt desalniettemin dat de wetgever zich er bij het bepalen van het “onderwerp” van een te waarborgen sociaal, economisch of cultureel grondrecht niet toe kan beperken het zonder meer aan de regering over te laten om de draagwijdte, de toekenningsvoorwaarden en het personele toepassingsgebied van deze rechten te bepalen.

Ten aanzien van de ontworpen regeling inzake de controle op de beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt moet opgemerkt worden dat het aan de federale wetgever toekomt een normatief kader uit te werken. De door het ontwerp aan de Vlaamse Regering opgedragen verordenende bevoegdheden moeten binnen dit normatief kader ingevuld worden.

De machtiging in het ontworpen artikel 5, § 1, 7°, b) van het VDAB-decreet aan de Vlaamse Regering om de voorwaarden te bepalen onder dewelke verplicht ingeschreven werkzoekenden vrijgesteld kunnen worden voor het volgen van studies, beroepsopleidingen of stages, alsook de machtiging aan de Vlaamse Regering om te bepalen wat moet worden verstaan onder het volgen van studies, beroepsopleidingen of stages, lijken op gespannen voet te staan met het in artikel 23, tweede lid, van de Grondwet opgenomen legaliteitsbeginsel.²² Het komt aan de decreetgever toe in het decreet minstens bepalingen op te nemen die deze bevoegdheid van de Vlaamse Regering nauwer afbakenen.

15. Wat de beroepsmogelijkheid bij de arbeidsrechtbank betreft tegen sanctiebeslissingen in het kader van de controle op de beschikbaarheid, verdient het, rekening houdend met de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014, aanbeveling om in het ontwerp te voorzien in een onmiddellijke en automatische kennisgeving aan de bevoegde federale overheid (de RVA) van het instellen van dit beroep. In de toelichting bij het voorstel dat de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd, wordt immers gesteld: “Het gewest spreekt formeel de sanctie uit, motiveert ze en verdedigt ze in rechte. De federale overheid moet worden ingelicht van het beroep om, in voorkomend geval, te kunnen tussenkomen in de zaak.”²³

16. Artikel 36, 2°, van het ontwerp voegt een nieuw punt 8° toe aan artikel 5, § 1, van het VDAB-decreet. Dit punt betreft de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen (PWA) en voegt aan het takenpakket van de VDAB “het nemen van beslissingen over de erkenning van de PWA-vzw’s en over de samenstelling van het overlegcomité” toe. Omwille van de duidelijkheid verdient het aanbeveling om, wat het overlegcomité betreft, een verwijzing in te voegen naar

¹⁹ GwH, nr. 64/2008, 17 april 2008, B.32.2.

²⁰ GwH, nr. 101/2008, 10 juli 2008, B.39; GwH, nr. 182/2008, 18 december 2008, B.6.3. Zie ook GwH, nr. 73/2009, 5 mei 2009, B.6.4.

²¹ GwH, nr. 135/2010, 9 december 2010, B.15; GwH, nr. 151/2010, 22 december 2010, B.4.

²² Het belang van deze delegatie blijkt ook uit de voorwaarde in de BWHI dat “voor het bepalen van de soort rechthebbende werkzoekende die voor de vrijstelling in aanmerking komt, [...] het eensluidende advies van de Ministerraad vereist [is]” (artikel 6, § 1, IX, 6°, tweede lid, BWHI).

²³ *Parl.St.* Senaat 2012-13, 5-2232/1, 114.

artikel 8, § 9, van de besluitwet van 28 december 1944 ‘betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders’.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME